

Meditacions: 27 de desembre, sant Joan, apòstol i evangelista

Reflexió per meditar el 27 de desembre. Els temes proposats són: el deixeble que Jesús estimava; la paciència de Déu ens transforma; estimar com Jesús estima.

PERE I JOAN, després d'haver escoltat el testimoni de Maria Magdalena, corren cap al sepulcre buit del Senyor. En aquest passatge de l'evangeli d'avui, el quart

evangelista es presenta a si mateix com el deixeble «que Jesús estimava tant» (*Jn* 20, 2). Per què Joan, la festa del qual celebrem avui, va ser el deixeble estimat, el predilecte de Crist? Potser va ser perquè era el més jove, o potser perquè era qui més necessitava aquell afecte especial... Pot ser pel seu caràcter enèrgic o, simplement, perquè Jesús així ho va voler. El que sí sabem és que sant Joan estava convençut de ser dipositari de l'afecte inconfusible amb què el Senyor el tractava.

Tanmateix, totes les persones podem dir que som estimades de manera especial, única i exclusiva per Déu. És part del misteri del seu amor per nosaltres. La fe ens ho assegura, però el nostre cor a vegades es resisteix una mica a creure-ho. De fet, «el Nadal ens recorda que Déu continua estimant cada persona. A mi, a tu, a cadascú de nosaltres, Ell ens diu avui: “T’estimo i sempre t’estimaré,

ets preciós als meus ulls»^[1]. En efecte, igual que ho va fer amb sant Joan, «el Senyor desitja que cadascú de nosaltres sigui un deixeble que visqui una amistat personal amb Ell. Per a això no n'hi ha prou de seguir-lo i escoltar-lo exteriorment; també cal viure amb Ell i com Ell. Això només és possible en el marc d'una relació de gran familiaritat, impregnada de la calidesa d'una confiança total. És el que succeeix entre amics»^[2].

JOAN ERA IMPETUÓS, i Jesús ho sabia perfectament quan el va elegir. Per exemple, quan no els reben a Samaria, el deixeble estimat li pregunta: «Senyor, ¿vols que diguem que baixi foc del cel i els consumeixi?» (Lc 9, 54). En una altra ocasió, segur d'ell mateix, li va explicar a Jesús que havien prohibit

expulsar dimonis a algú que no anava amb ells (cf. *Mc* 9, 38). Jesús sempre escolta amb paciència. Quantes hores devien haver compartit per canalitzar aquell foc devorador i fer créixer en la seva ànima la llavor de la caritat autèntica. «A vegades passa que contraposem a la paciència amb què Déu treballa el terreny de la història, i treballa també el terreny dels nostres cors, la impaciència de qui ho jutja tot de manera immediata: ara o mai, ara, ara, ara. I així perdem aquella virtut, la “petita” però la més bonica: l’esperança»^[3].

Joan va aprendre bé les lliçons del Mestre perquè es sabia estimat. Els evangelis ens permeten rastrejar el canvi que es va produir en Joan. En la carrera cap al sepulcre que llegim avui, per exemple, el veiem menys enèrgic, té la deferència d’esperar Pere per entrar: «Llavors entrà també l’altre deixeble que havia

arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué» (Jn 20,8). Al final de la seva vida, repetiria incansablement als primers cristians el que constitueix l'essència del missatge evangèlic: «Estimats meus, estimem-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu; tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu» (1 Jn 4, 7). Sant Jeroni narra com els deixebles de sant Joan li preguntaven, al final de la seva vida, per què repetia tant això; i explica com responia l'evangelista: «Perquè aquest és el precepte del Senyor i el seu sol compliment és més que suficient»^[4].

«ESTIMEU-VOS molt els uns als altres —repetia sant Josepmaria—. I en dir això, us dic el que hi ha en l'entranya del cristianisme: *Deus caritas est* (1 Jn 4, 8), Déu és afecte. Us en recordeu d'aquell Joan (...)»?». Llavors, el

fundador de l'Opus Dei recordava el que deia l'apòstol quan era ja «vell, vell, vell, tot i que ell es devia sentir jove, jove»^[5]: que el missatge cristià es resumeix en que «no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats» (1 Jn 4, 10). Per això, als ulls d'una persona cristiana, totes les persones són destinatàries de l'afecte infinit de Déu.

«Déu ens ha precedit amb el do del seu Fill. Una vegada i una altra, ens precedeix de manera inesperada (...). Ell sempre torna a començar amb nosaltres. Tanmateix, espera que estimem amb Ell. Ell ens estima perquè nosaltres puguem convertir-nos en persones que estimen amb Ell i així hi hagi pau a la terra»^[6]. Després d'haver desitjat que una pluja de foc devorés la ciutat de Samaria, Joan relata l'escena de Jesús

i la samaritana. És l'únic evangelista que ho fa. Possiblement, el relat d'aquest esdeveniment va ser fruit d'alguna de les moltes converses amb el Mestre, que volia explicar-li per què havia d'estimar tothom, tal com Déu Pare els estima.

Joan és, finalment, el deixeble que rep de Jesús el dolç encàrrec de cuidar la Verge Maria. Qui va cuidar de qui? Segurament tots dos van complir la seva missió plens de joia i agraïment. Maria, que va contemplar totes les persones a través del seu fill, va estimar Joan complint l'última voluntat de Jesús. Podem recórrer a ella i a sant Joan perquè Déu posi al nostre cor aquest amor que es fa fecund en els altres.

.....

[1] Francesc, Homilia, 24-XII-2019.

[2] Benet XVI, Audiència, 5-VII-2006.

[3] Francesc, Homilia, 2-II-2021.

[4] Sant Jeroni, *Comentari sobre l'Epístola als Gàlates*, 3, 6.

[5] Sant Josepmaria, Notes preses en una reunió familiar, 19-III-1964.

[6] Benet XVI, Homilia 24-XII-2010.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-27-de-desembre-sant-joan-
apostol-i-evangelista/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-27-de-desembre-sant-joan-apostol-i-evangelista/) (01/02/2026)